

Vivian den Hollander

Spekkie en Sproet De dief die niemand zag

Met illustraties van Juliette de Wit

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Levende beelden

‘Levende beelden? In het park?’ zegt Spekkie.

Ze trekt Sproet mee naar de woonkamer.

‘Daar wil ik graag alles over weten.’

‘Dat dacht ik al,’ zegt hij. ‘Mijn moeder had het gezien in de krant, dus ik ben zonet al even gaan kijken.’

‘En, hoe was het?’ vraagt Spekkie nieuwsgierig.

‘Er was een man verkleed als clown,’ vertelt Sproet. ‘Hij stond de hele tijd doodstil, net als een echt beeld. Superknap vond ik dat. En ik zag meer beelden. Maar die heb ik nog niet goed bekeken, want ik wilde eerst jou gaan halen. Dit moet je echt zien!’

‘Leuk, ik ga mee!’ zegt Spekkie. ‘Op vakantie heb ik ook weleens zo’n beeld gezien. Het was een ridder. Pas toen hij ineens met zijn zwaard zwaaide, had ik door dat het geen echt beeld was. Ik schrok me rot.’ Ze doet voor hoe ze bijna viel.

Sproet grinnikt. ‘Dan zou ik maar oppassen straks!’

Vlak voor ze weggaan, bedenkt Spekkie iets.
'Wacht, ik wil nog wat pakken.'

Ze holt naar haar kamer.

Als ze terugkomt, geeft ze Sproet een vergrootglas. 'Hier, voor jou. Dit heb je een keer laten liggen. Toen ik vanmorgen iets zocht in mijn bureaula vond ik het weer. Zelf heb ik mijn opschrijfboekje bij me.' Ze klopt op haar broekzak. 'Wie weet komt het van pas.'

Sproet fronst. Wil Spekkie gaan speuren in het park? Vreemd, er is toch geen zaak om op te lossen?

Hij besluit er niet naar te vragen. Anders brengt hij Spekkie alleen maar op ideeën. Dat ze veel van speuren houdt, weet hij al langer dan vandaag!

Het is druk in het park. Veel mensen komen naar de levende beelden kijken.

Direct bij de ingang staat een verklede jonge vrouw met een wit mutsje op haar hoofd. Ze draagt een geel jasje en een blauwe rok. In haar hand houdt ze een bruine melkkan.

Wat zou dit voorstellen? denkt Spekkie.

Misschien een boerin van vroeger?

Algauw hoort ze het antwoord. Want een man naast haar zegt tegen zijn vrouw: 'Dat is precies het melkmeisje. Je weet wel: van dat

schilderij in het museum. Knap uitgebeeld, zeg.'

'Aha, het is een melkmeisje,' mompelt Spekkie. Ze stoot Sproet aan. 'Snap jij hoe iemand zo stil kan staan? Zij beweegt echt helemaal niet. Je ziet niet eens dat ze ademt.' Maar ineens gaat de melkkan omlaag en schenkt het meisje melk in een beker. Ze neemt een slok en roept erna heel hard: 'Boe!' 'Haha! Dat had ik niet verwacht,' zegt Spekkie verrast.

Dan ziet ze verderop een meisje in een roze balletjurkje en met roze haar. 'Kijk, Sproet. Kinderen mogen ook meedoen. Wij kunnen dus straks ook wel als beeld gaan staan.' 'Wij?' Hij kijkt geschrokken. 'Als wat dan?' 'We kunnen toch twee speurders nadoen?' stelt Spekkie voor. 'Jij hebt een vergrootglas. En ik schrijf dan zogenaamd in mijn opschrijfboekje.'

'Oké...' Sproet klinkt nog niet erg enthousiast. Gauw loopt hij door naar een ander beeld. Het is een man verkleed als oude soldaat. Rechtop en met zijn geweer tegen zich aan kijkt hij strak voor zich uit. Zijn kleren zijn stoffig, alsof hij al heel lang onderweg is.

‘Ho!’ roept Sproet dan verschrikt. Want de soldaat laat ineens zijn geweer zakken en richt het naar voren. En eigenlijk verwacht Sproet een knal.

Maar in plaats daarvan komt er een rode roos uit de loop van het geweer.

Sproet steekt verrast zijn duim op. ‘Geen knallen, maar rozen. Mooi bedacht!’

Spekkie is ook onder de indruk. ‘Ik denk dat die soldaat vrede in de wereld wil. Kijk maar. Hij knikt met zijn hoofd.’

Als de soldaat weer in de houding staat, tuurt ze het park rond.

‘Sproet, waar is die clown over wie je het had? Of bedoel je soms die man daar op dat verhoginkje, bij het bloemperk?’

‘Ja, die is het,’ antwoordt hij.

Als ze voor hem staan, bekijkt Spekkie de man eens goed. Bijna alles aan hem is zilverkleurig: zijn pak met de grote kraag en zijn puntmuts. Zelfs zijn gezicht en lippen hebben die kleur.

Behalve de moedervlek op zijn wang. Die is zwart. En de puntschoenen die hij draagt zijn glimmend paars. Het lijken wel een soort ouderwetse lakschoenen. Zulke zie je niet vaak.

Langzaam neemt de clown een andere houding aan. Zijn bewegingen zijn langzaam en elegant.

‘Huh? Gaf hij mij nou een knipoog?’ mompelt Spekkie. ‘Haha, het leek wel zo!’ Ineens gooit de clown drie jongleerballen in de lucht. Ze zijn paars, net als zijn punt-

schoenen. Met een brede glimlach op zijn gezicht vangt hij ze op. Daarna gooit hij de ballen sneller achter elkaar omhoog. Maar al snel kijkt hij behoorlijk angstig.

Hij gaat die ballen toch niet laten vallen? denkt Spekkie. En ze roept: ‘Wel vangen, hoor!’

De clown rekt zich uit... En dan heeft hij de ballen toch.

Sproet klapt enthousiast. ‘Wauw, knap, zeg! Hij lijkt wel van elastiek.’

‘En hij is ook echt mooi geschminkt,’ zegt Spekkie.

De clown lijkt ermee te gaan stoppen. Want na een sierlijke buiging springt hij van de verhoging af.

Als hij rondgaat met een bakje gooien veel mensen er wat geld in. Gelukkig heeft Sproet nog vijftig cent in zijn zak.

‘Meneer...’ begint Spekkie dan. Ze wil vragen of de clown ook in het circus werkt. Want het is zo knap wat hij kan.

Maar de clown let niet op haar. Hij praat met een man in een geel hesje, die van de organisatie is.

De man kijkt op zijn horloge. ‘Stop je er nu al mee, Jari? Het is pas half vier en het evenement duurt nog tot vijf uur. Meestal blijf je veel langer. Wil je vandaag toch niet...?’

De clown schudt zijn hoofd. ‘*Ei*, eh... ik bedoel nee. Ik kan echt niet langer blijven. Ik heb andere dingen te doen.’

